

Черненко Б.Г.

аспірант

Інституту державного управління та наукових досліджень з цивільного захисту

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД УПРАВЛІННЯ ЛІКВІДАЦІЄЮ МЕДИКО-БІОЛОГІЧНИХ НАСЛІДКІВ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ

У статті проведено оцінку зарубіжного досвіду управління ліквідацією медико-біологічних наслідків надзвичайних ситуацій. Здійснена класифікація проблем управління ліквідацією медико-біологічних наслідків надзвичайних ситуацій: відсутність єдиних довгострокових систематизованих планів дій у випадках щодо настання і розвитку надзвичайних ситуацій; відсутність ефективної взаємодії на етапі використання національних та регіональних ресурсів, які виділяються для проведення ліквідації наслідків виникнення надзвичайної ситуації; відсутність системності у практичних підходах урядів країн-учасниць Європейського Союзу до реагування на виникаючі кризові явища. Проведений аналіз зарубіжного досвіду створення систем ліквідації та профілактики наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру і їх розвитку, а також перспектив модернізації публічного управління у досліджуваній сфері свідчить про те, що, незважаючи на наявність як загальних так й відмінних рис у схожих структурах, вони врегульовують аналогічні завдання: процесу планування заходів щодо проведення профілактики настання і розвитку надзвичайних ситуацій, сприяння забезпечення відповідного реагування на них; проведення ефективного публічного управління в умовах настання й розвитку виникаючих надзвичайних ситуацій; проведення навчання населення відповідним діям, які є необхідними в умовах розвитку надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру та підготовка персоналу до реалізації відповідних покладених на нього завдань. Систематизовані базові принципи щодо функціонування організаційної концепції ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру: централізація системи управління службою, яка належним чином забезпечує оперативність, алгоритмічність й строгу спадкоємність в наданні допомоги; концентрація наявного матеріально-технічного, кадрового й інтелектуального потенціалу в рамках функціонування єдиної служби даючи перспективну можливість із максимальною ефективністю організувати надання спеціалізованої медичної допомоги для різних регіонів країни; об'єднання різних ланок служби у єдину комплексну систему задля спрощення процесу фінансування та реального забезпечення дотримання державних гарантій щодо безкоштовності й доступності послуг із надання екстреної медицини.

Ключові слова: надзвичайні ситуації, управління, система, публічне управління, механізм, медико-біологічний.

Постановка проблеми. Загальнодержавною проблемою в нашій країні є попередження надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру, максимальне зниження масштабів матеріальних, соціальних та інших втрат. У даний час стало зрозумілим, що сталого розвитку України та її регіонів може бути досягнуто шляхом ліквідації наслідків управління надзвичайними ситуаціями медико-біологічного характеру, а принципово іншим шляхом, зокрема за допомогою вчасного прогнозування таких надзвичайних ситуацій та їх попередження. Для реалізації нової стратегії сталого розвитку України, а також здійснення виваженого реформування системи публічного управління надзвичайними ситуаціями медико-біологічного характеру [1] безпосередньо необ-

хідна розробка методів і засобів прогнозування та попередження і, насамперед, тих, що пов'язані з оцінюванням ризику, здійснення превентивних заходів щодо попередження та забезпечення публічними інституціями готовності до реагування на такі ситуації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретико-методологічні засади публічного управління, його механізми, шляхи вирішення ключових питань реалізації державної політики в різних сферах суспільства в умовах трансформаційних перетворень досліджували у своїх працях В. Бакуменко, В. Богданович, В. Воротін, В. Гошовська, Н. Грицяк, М. Іжа, В. Князєв, О. Лебединська, В. Ліпкан, П. Надолішній, Н. Нижник, В. Олуйко, Л. Приходченко, І. Розпутенко, Г. Ситник, В. Тро-

шинський та інші науковці. Удосконалення підходів щодо державного регулювання у сфері природно-техногенної безпеки досліджував І. Шпильовий. Питання ризиків в Україні з урахуванням такого фактору нестабільності як надзвичайні ситуації природного і техногенного характеру досліджував А. Качинський.

Мета статті – обґрунтування науково-методологічних та практичних засад адаптації світового досвіду управління ліквідацією медико-біологічних наслідків надзвичайних ситуацій.

Виклад основного матеріалу. Кожного року у світі в результаті виникнення надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру гине близько 1 млн. осіб, а матеріальний збиток складає 3% валового продукту економіки усіх країн. Саме тому, організація ліквідації медико-біологічних наслідків надзвичайних ситуацій в сучасних умовах, коли зростає їх кількість, є актуальним питанням для більшості країн світу. Актуальність прогнозування, попередження та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру для усієї світової спільноти безперервно зростає.

Досвід значної кількості країн світу показує, що в тих, де функціонує сучасна система реагування на надзвичайні ситуації, їх наслідки є мінімальними. На сьогодні в різних країнах світу використовують різні підходи до ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру. У деяких країнах сформована окрема структура – медицина катастроф. У інших медична допомога у надзвичайних ситуаціях надається спільними силами загальної мережі медичних підрозділів охорони здоров'я. У свою чергу мобілізуються додаткові сили та основні засоби призначені для їх використання на випадок надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру.

Увага до організації процесу ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру зосереджена не лише на національному рівні таких країн, однак дане питання практично 50 років є предметом для міжнародної співпраці. У 1971 р. Генеральна асамблея ООН сформувала Виконавчий комітет ВООЗ із надання допомоги на випадок стихійного лиха. До його складу відноситься сектор охорони здоров'я у надзвичайних ситуаціях медико-біологічного характеру та оперативна група допомоги на випадок стихійного лиха й інших ситуацій. Постійні комітети з ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру існують у регіональних представництвах.

На сьогодні функціонують такі міжнародні організації в сфері ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій: Міжнародне товариство медицини катастроф; Всесвітня асоціація медицини катастроф та надзвичайних ситуацій; Панамериканська організація охорони здоров'я; Міжнародна організація „Лікарі без кордонів”; Центр менеджменту катастроф та надання гуманітарної допомоги „Екселенс”; Європейський центр медицини катастроф; Міжнародна організація індивідуального та колективного захисту; Чеське товариство медицини катастроф та надзвичайних ситуацій; Всесвітня організація охорони здоров'я.

Починаючи із 80-х років підрозділи щодо швидкого реагування на надзвичайні ситуації створюються у більшості розвинених країнах на засадах різних концептуальних підходів до функціонування системи екстреної медичної допомоги. Однак, незважаючи на широку мережу представлених міжнародних організацій, які займаються проблемами щодо ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру, основна функція із представленого напрямку покладається безпосередньо на державу. Сьогодні не використовується єдиної сталої системи щодо організації й управління ліквідацією наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру. У різних країнах залежно від організаційної структури управління охороною здоров'я; діючої нормативно-правової бази, яка регулює діяльність різних суб'єктів при виникненні надзвичайних ситуацій; проблема ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру врегульовується по різному.

В США заходи щодо ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру здійснюють, безпосередньо, органами цивільної оборони, Міністерством охорони здоров'я, Національною протипожежною адміністрацією, медичною службою збройних сил. Для проведення організації робіт із такого напрямку у 1979 р. було сформовано центральний урядовий орган – Федеральне агентство управління країною в НС (Federal Emergency Management Agency – FEMA), що певним чином підпорядковується президенту [2]. Основним завданням агентства щодо планування і організації заходів щодо захисту населення від можливих наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру, проведення координації взаємодії різних міністерств, представництв, відомств та установ, що відповідальні за попередження і боротьбу із наслідками надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру.

У 1981 році сформована спеціальна медична система для проведення надання допомоги постраждалим внаслідок виникнення національних лих (National Disaster Medical System – NDMS). Вона покликана певним чином об'єднувати можливості і засоби медичних служб від Міністерства оборони, Міністерства охорони здоров'я, різних медичних установ штатів, а також приватних організацій та установ, які діють в сфері охорони здоров'я. така система передбачає планування організаційно-медичних й евакуаційних заходів та вступає в дію для різних випадків, коли кількість осіб, які потребують допомоги, перевищує наявні перспективні можливості для лікувальних установ району катастрофи або окремого штату. Головна роль системи передбачає, що вона зазвичай організовує на основі цивільних лікувальних установ певних додатковий резервний ліжковий фонд, а також розгалужену мережу госпіталів, які призначені для постраждалих від надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру.

Національний план дій для нейтралізації виникнення надзвичайних ситуацій певним чином передбачає формування спеціальних загонів медичної допомоги, які належним чином розгортають евакуаційні відділення. У свою чергу, планом передбачено використання лікарняних центрів на 2 500 й більше ліжок. Загалом резерв для проведення лікування постраждалих складає близько 100 000 ліжок (це практично 15 % від використовуваного ліжкового фонду) [3].

Отже, спільним для всіх держав є насамперед наявність систем щодо постійної готовності до надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру, а відмінності визначені національними, політичними, соціально-економічними факторами, визначеним рівнем науково-технічного розвитку держави. Паралельно із державними установами в роботі із надання допомоги постраждалим ключове значення надається приватним й громадським організаціям.

У деяких країнах, зокрема, таких, як США, Австралія і Канада серед спільних специфічних особливостей функціонування систем публічного управління надзвичайними ситуаціями, у тому числі, профілактики їх настання і розвитку, варто виділити спеціальні органи, відповідно до компетенції яких входить механізм управління, орієнтований на мінімізацію втрат життя та власності, захисту діючої національної інфраструктури від виникнення можливих надзвичайних ситуацій різних можливих типів і ліквідації їх наслідків. У свою чергу в подібних органів прак-

тично відсутні власні спеціальні формування, які б дозволили їм виконувати поставлені завдання. Щодо США, то в даній країні Міністерство внутрішньої безпеки поєднує значну кількість державних інституцій, які відносяться до попередження й протидії наслідкам виникаючих надзвичайних ситуацій, які виникли в результаті катастроф природного й техногенного походження [4].

У 1979 році було сформовано Федеральне агентство управління надзвичайними ситуаціями, яке також містить сукупність підрозділів управлінського і функціонального призначення, має регіональні відділи, діяльність яких орієнтована на підтримку контактів із різними представниками федеральних міністерств та відомств, що мають особисті органи в межах представлених регіонів, а також із відділами управління надзвичайними ситуаціями на рівні штатів. У свою чергу із урахуванням того, що на загальнодержавному конституційному рівні проводиться розмежування повноважень у масштабі федерального уряду і уряду штату. У свою чергу Федеральне агентство управління надзвичайними ситуаціями не може видавати наказ щодо проведення евакуації або ж забезпечити його виконання, тільки має можливість надати безпосередньо допомогу владі певного штату. Враховуючи подібне дублювання представлених функцій унаслідок використання великої кількості органів управління та відповідних формувань тимчасового характеру є основним недоліком функціонування системи публічного управління надзвичайними ситуаціями й попередження їх настання і розвитку, адже її проблемність перешкоджає проведенню централізованого управління відповідними надзвичайними ситуаціями із єдиного центру.

Також подібною є система органів публічного управління щодо проведення захисту населення й територій від отриманих наслідків надзвичайних ситуацій і запобігання їх появи в Австралії, де безпосередньо функціонує Служба із дій у надзвичайних ситуаціях. Вона представляє собою координуючий орган для державної влади щодо розробки національної стратегії, відповідних планів та програм боротьби із різнохарактерними загрозами для життя населення і територіям та їх використання в різні періоди життя держави. Відповідно, на основі Служби із дій у надзвичайних ситуаціях відбувається підготовка спеціалістів для навчання населення діям у разі розвитку надзвичайних ситуацій. Служба із дій у надзвичайних ситуаціях також сприяє процесам модернізації систем оповіщення і зв'язку, а також проведення

фінансової допомоги для органів влади постраждалих територій.

Проблеми забезпечення захисту у Німеччині регулюється Міністерством внутрішніх справ. Деякі федеральні міністерства є відповідальними за певні види забезпечення такої діяльності, тому при Міністерстві внутрішніх справ діє постійний комітет із цивільної оборони, якому підпорядковуються територіальні відділи системи управління надзвичайними ситуаціями медико-біологічного характеру. З метою забезпечення оперативної свободи для дій збройних сил в країні сформовано відповідні органи управління, основними із яких є територіальні адміністративно-господарчі органи різних воєнних округів, діяльність яких досить тісно пов'язана із функціонуванням органів публічного управління [5].

У Франції представлена система нейтралізації виникнення надзвичайних ситуацій та їх безпосередньої ліквідації є важливою складовою частиною для національної оборони країни. Управління такою системою проводиться міністром внутрішніх справ на основі функціонування Департаменту цивільного захисту. Існують також спеціальні органи управління надзвичайними ситуаціями медико-біологічного характеру. Так, на регіональному й місцевому рівнях управління цивільним захистом відбувається головною відповідної адміністрації, який може певним чином залучати до ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій сили і засоби цивільного захисту, існуючі на території, що є йому підвідомчою. Основою управління надзвичайними ситуаціями медико-біологічного характеру на місцях є управління ризиками щодо настання і розвитку надзвичайних ситуацій. Загалом, у Франції відповідальність держави за надзвичайні ситуації медико-біологічного характеру поєднується із усіма рівнями влади під час дотримання завдань цивільного захисту [6].

Загальне управління системою захисту населення та територій від виникнення надзвичайних ситуацій та їх ліквідація у Великобританії проводиться Міністерством внутрішніх справ через діяльність відповідного управління й міжміністерського планового комітету, який здійснює координацію діяльності міністерств та відомств. Реалізацію заходів із захисту населення та територій від надзвичайних ситуацій на місцевому рівні здійснюють ради графств, адміністративних районів і муніципалітетів міст через спеціально сформовані планові комітети, які протягом воєнного часу об'єднуються в округи цивільної оборони, забезпечуючи тісну взаємодію з органами військового

командування країни та НАТО. Проте у системи захисту населення та територій від надзвичайних ситуацій відсутні власні сили і засоби окрім корпусу спостереження, який здійснює радіаційну розвідку і дозиметричний контроль [7].

Загальне управління надзвичайними ситуаціями медико-біологічного характеру країни у Нідерландах проводиться Міністерством внутрішніх справ через головне управління цивільною обороною. Комісари провінцій забезпечують загальне управління в межах округів. Що ж до безпосереднього управління в округах, то воно відноситься до компетенції начальників відповідних штабів. На рівні районів визначені питання захисту вирішуються спеціальними радами, а на рівні общин – бургомістрами, яким підпорядковується низка служб (протипожежна, медична, поліцейська, комунальних послуг та соціального забезпечення).

Питання цивільної оборони в Іспанії на загальнонаціональному рівні координуються міністром внутрішніх справ. Ним очолюється Рада цивільної оборони, яка, в свою чергу, є державним органом, що розробляє програми дій у випадках настання та розвитку надзвичайних ситуацій. Крім того, в Іспанії функціонують Консультативна рада та Національний центр з оцінки надзвичайних ситуацій. На місцевому рівні завдання з цивільної оборони вирішуються через муніципалітети та органи управління провінціями. Крім того, слід зазначити, що діяльність стосовно цивільного захисту є також частково обов'язками регіональних органів самоуправління.

Що стосується Італії, то в цій країні функціонує спеціальна Національна служба цивільної оборони, яка на загальнодержавному рівні управляється міністром у справах координації цивільної оборони через відповідне міністерство. З цією метою було сформовано Національну комісію з прогнозування можливих випадків настання та розвитку надзвичайних ситуацій та їх запобігання. Єдине управління цивільним захистом здійснюється оперативним комітетом цивільного захисту. До його складу входять представники вищого керівництва державних органів влади.

Японія не має спеціально створеної організаційної структури для проведення забезпечення захисту від надзвичайних ситуацій на загальнодержавному рівні. Представлена функція покладеться на Центральну раду щодо захисту від надзвичайних ситуацій, яка певним чином підпорядкована прем'єр-міністру й відповідним радам префектур (на чолі з губернаторами префектур) і

населених пунктів, мерам міст та старостам сіл. До складу такої Центральної ради входять керівники провідних міністерств та відомств країни, президент товариства Червоного Хреста Японії та голова директорської ради банків країни.

Загалом, аналіз зарубіжного досвіду створення систем ліквідації та профілактики наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру і їх розвитку, а також перспектив модернізації публічного управління у досліджуваній сфері свідчить про те, що, незважаючи на наявність як загальних так й відмінних рис у схожих структурах, вони врегульовують аналогічні завдання. Такі завдання стосуються:

- процесу планування заходів щодо проведення профілактики настання і розвитку надзвичайних ситуацій, сприяння забезпечення відповідного реагування на них;
- проведення ефективного публічного управління в умовах настання й розвитку виникаючих надзвичайних ситуацій;
- проведення навчання населення відповідним діям, які є необхідними в умовах розвитку надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру та підготовка персоналу до реалізації відповідних покладених на нього завдань.

У свою чергу варто звернути увагу на те, що в сучасних умовах значна більшість країн насамперед орієнтується на захист населення від виникаючих природних, техногенних, політичних, соціальних і воєнних надзвичайних ситуацій замість цивільної оборони.

Отже, на сьогоднішній день системи захисту від надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру є цілком сформованими, вони використовуються і координуються Головним комітетом НАТО із розробки планів щодо цивільного захисту в умовах виникнення надзвичайних ситуацій. Такі системи захисту населення та всій території від природних, техногенних, різних соціальних й військових надзвичайних ситуацій уможлиблюють дієвий захист життєдіяльності людей та загалом суспільства, об'єктів економіки та інфраструктури за умови їх настання і розвитку. У свою чергу всі країни мають відповідні сучасні системи управління силами та засобами для захисту від надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру, оптимально організовані системи підготовки управлінського складу та персоналу формувань аварійно-рятувального призначення й навчання населення відповідним діям у випадках настання і розвитку різних надзвичайних ситуацій [4].

У свою чергу необхідно звернути увагу на провідний досвід країн Європейського Союзу щодо реформування публічного управління в умовах виникнення надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру. Зростання кількості стихійних лих, різних техногенних катастроф та терористичних актів на території країн ЄС спонукало Європейську Комісію до проведення аналізу проблем, пов'язаних із реагуванням на різні випадки настання і розвитку надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру, а також провести оцінку відповідних можливостей. У ході проведеного аналізу було ідентифіковано такі проблеми:

- відсутність єдиних довгострокових систематизованих планів дій у випадках щодо настання і розвитку надзвичайних ситуацій;
- відсутність ефективної взаємодії на етапі використання національних та регіональних ресурсів, які виділяються для проведення ліквідації наслідків виникнення надзвичайної ситуації;
- відсутність системності у практичних підходах урядів країн-учасниць Європейського Союзу до реагування на виникаючі кризові явища.

Серед основних заходів організаційного характеру щодо вдосконалення динамічної системи реагування на виникаючі випадки настання і розвитку надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру визначено формування належних Європейських сил захисту і забезпечення можливості їх діяльності на різних територіях країн-членів ЄС. Такі сили повинні певним чином відповідати за ліквідацію виникаючих наслідків кризових ситуацій та техногенних катастроф й негайне реагування на ключові ризики у сфері надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру [6].

Отже, базові принципи щодо функціонування організаційної концепції ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру передбачають: централізацію системи управління службою, яка належним чином забезпечує оперативність, алгоритмічність й строгу спадкоємність в наданні допомоги; концентрація наявного матеріально-технічного, кадрового й інтелектуального потенціалу в рамках функціонування єдиної служби дає перспективну можливість із максимальною ефективністю організувати надання спеціалізованої медичної допомоги для різних регіонів країни; об'єднання різних ланок служби у єдину комплексну систему суттєво спрощує процес фінансування та реальне забезпечення дотримання державних гарантій щодо безкоштовності й доступності послуг із надання екстреної медицини.

Висновки. Проведений аналіз міжнародного досвіду щодо взаємодії учасників державної системи ліквідації надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру останнього десятиліття свідчить про досить стійку тенденцію для переходу від концепції ліквідації виникаючих наслідків та максимального витрачання наявних ресурсів у перший активний період надзвичайних ситуацій до поміркованого витрачання різних видів ресурсів у безпосередній початковий період ліквідації надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру й перерозподіл ресурсів у сторону заходів із попередження та запобігання виникнення надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру.

Визначено, що сучасна система науково-методичної підтримки публічного управління ризиками виникнення надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру повинна включати безпосередньо інформаційно-аналітичне середовище й систему організаційно-економічної підтримки у сфері прийняття управлінських рішень, що мають інтегруватись у межах єдиної загальнодержавної системи попередження й ліквідації надзвичайних ситуацій медико-біологічного характеру. У контексті врегулювання такого завдання запропоновано формування відповідного Інтернет-порталу, який включає до свого складу належні інформаційні та алгоритмічні ресурси.

Список використаної літератури:

1. Оболенський О.Ю. Теорія системного підходу в державному управлінні. Вісн. УАДУ. 1996. № 3. С. 151-158.
2. Войтович Р.В. Механізми подолання глобалізаційних викликів суспільного розвитку України. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. 2011. № 2. С. 90–98.
3. Вживання в умовах надзвичайних ситуацій / П. Б. Волянський, О. Г. Барило, С. О. Гур'єв та ін. Х. : ФОРМ Панов А.М., 2016. 189 с.
4. Мельниченко О.А. Механізми державного управління надзвичайними ситуаціями: сутність та складові. Державне будівництво. 2014. № 14. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2014-1/doc/2/04.pdf>.
5. Волянський П. Б. Методологічні підходи до управління ризиками в процесі ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій. Інвестиції: практика та досвід. 2013. № 13. С. 134–136.
6. Федорчак В.В. Державне управління ризиками виникнення надзвичайних ситуацій : монографія. Харків : НУЦЗУ, 2018. 305 с.
7. Белоусов А. В. Наукові підходи до визначення ризику надзвичайних ситуацій як об'єкту управління. Наукові розвідки з державного та муніципального управління. 2015. № 1. С. 224-235.

Chernenko B.G. Foreign experience of medical and biological consequences of emergency management liquidation management

The article evaluates the foreign experience in managing the elimination of medical and biological consequences of emergencies. The classification of problems of management of liquidation of medical and biological consequences of emergency situations is carried out: lack of uniform long-term systematized action plans in cases concerning occurrence and development of emergency situations; lack of effective cooperation at the stage of using national and regional resources allocated for emergency response; lack of systematization in the practical approaches of the governments of the member states of the European Union to responding to emerging crises. The analysis of foreign experience in creating systems for liquidation and prevention of medical and biological emergencies and their development, as well as prospects for modernization of public administration in the study area shows that, despite the presence of both common and distinctive features in similar structures, they regulate similar tasks: the process of planning measures for the prevention and development of emergencies, helping to ensure an appropriate response to them; conducting effective public administration in the conditions of occurrence and development of emerging emergencies; training of the population in appropriate actions that are necessary in the conditions of development of emergencies of medical and biological nature and preparation of personnel for the implementation of the relevant tasks assigned to them. Systematized basic principles for the functioning of the organizational concept of emergency response of medical and biological nature: centralization of the service management system, which properly ensures efficiency, algorithmics and strict continuity in the provision of assistance; concentration of available material and technical, personnel and intellectual potential within the framework of the functioning of the unified service, giving a promising opportunity to organize the provision of specialized medical care for different regions of the country with maximum efficiency; combining different parts of the service into a single comprehensive system to simplify the process of financing and actually ensure compliance with state guarantees for free and accessible emergency medical services.

Key words: emergencies, management, system, public administration, mechanism, medical-biological.